

VAJON
RÁNK TALÁL
A
SZERENCSE?

Jennifer E. Smith

Dream
válogatás

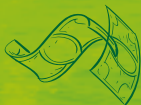
Alice soha nem hitt a szerencsében – legfeljebb a balszerencsében. A szerelemben viszont nagyon is hisz, és már jó ideje vágyódik a legjobb barátja, Teddy után. A fiú tizennyolcadik születésnapjára – épp, amikor úgy tűnik, talán kialakulhat kettőjük között valami – Alice viccből egy lottószelvényt vesz neki ajándékba. Legnagyobb döbbenetükre Teddy száznegyvenmillió dollárt nyer a telitalálatos szelvénnel.

Eleinte olyan az egész, mint egy valóra vált álom, főleg, mivel a két fiatalnak bőven kijutott már a balszerencséből. Alice-nek gyerekkorában szörnyű lapokat osztott az élet, amikor alig egy év eltéréssel meghalt mindkét szülője; Teddy édesapja pedig nem sokkal később elhagyta a családját, miután óriási szerencsejáték-adósságot halmozott fel.

A nehéz időkben Teddy és Alice mindig is egymásra támaszkodtak. Most azonban, miközben igyekeznek megbirkózni a fiú hirtelen meggazdagodásának hatásaival, egyre jobban eltávolodnak egymástól. A pénz egyre inkább tűnik átoknak, mint áldásnak. Miközben Alice és Teddy próbálnak visszatalálni egymáshoz, a lány nemcsak saját magát ismeri meg sokkal jobban, hanem a szerencse és a szerelem kiszámíthatatlan kapcsolatát is.

JENNIFER E. SMITH írásművészetből szerzett diplomát a Siant Andrews Egyetemen Skóciában. Így ír ezekről az évekről: „Az az év, amit a Saint Andrewsban töltöttem, életem egyik legjobb tapasztalata volt. A kreatív írást tanító kurzus csodás volt, de ami még ennél is többet jelentett, az a gyönyörű környezet volt, ahol ajándék volt írni.”

www.jenniferesmith.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

Dream
válogatás

„Ez a könyv rengeteg olyan témával foglalkozik, amelyek bárki számára nagyon érdekesek lehetnek: egy lány első nagy szerelme, első nagy vesztesége és első nagy mázlija.”

Amazon

„Ezt a regényt olvasva úgy érezheti az olvasó, hogy váratlanul valami csodálatosra bukkant, úgy, mintha megütötte volna a főnyereményt. Ez a történet a szerelemről és a szerencséről szól, meg arról, hogy az életünk akár egyetlen szempillantás alatt megváltozhat.”

Goodreads

„Jennifer E. Smith legújabb regényét betölti az igaz szerelem heve – annak minden bájával, szívfájdalmával és reményével együtt.”

Barnes and Noble

„Az író nő megragadja a szerelem érzését, és ügyesen szövi bele a romantikus szálakat egy váratlanul kialakult helyzetbe. Ezzel hoz létre egy olyan feszültséggel teli helyzetet, melyben nemcsak a jelen, de múlt és a jövő kérdései is felmerülnek.”

VOYA

„Egy olyan történetben, amelyben két sebezhető fiatal erkölceit és állhatatosságát teszteli, Jennifer E. Smith okosan rajzolja meg Alice és Teddy karakterét.”

Publishers Weekly

Dream
válogatás

Jennifer E. Smith

VAJON
RÁNK TALÁL
A
SZERENCSE?

— részlet —

Amikor a lottózó pultja mögött álló férfi a szerencseszámomat kérdezi, hezitálok.

– Kell, hogy legyen szerencseszámod – erősködik a pasas, a szelvényen lévő karikák fölé tartva a tollát. – Mindenkinek van.

Ám egy a bökkenő: én nem hiszek a szerencsében.

Legalábbis a jó fajtában nem.

– De persze bármi más alapon is választhatsz – folytatja a férfi, és felém hajol a pult fölött. – Csak mondj pár számot! És tudod, mi a lényeg? A nagy titok? Na, eláruljam?

Bólintok, próbálok úgy kinézni, mintha ismerős terepen mozognék, nem csupán néhány hete töltöttem volna be a tizennyolcat, és nem most vennék életemben először lottószelvényt.

– Az a lényeg, hogy nagyon, de nagyon jó számokat válassz!

– Oké – mondom mosolyogva, bár magamat is meglepem azzal, hogy belemegyek a játékba. Eredetileg úgy terveztem, hogy a gépre bízom a választást, és a véletlenszerűen kijelölt számokba vetem a hitem. De most olyan könnyedén villan az eszembe egy szám, hogy megosztom a férfival, mielőtt még meggondolhatnám magam. – Elsőnek, mondjuk, a harmincegy?

Teddy születésnapja.

– Harmincegy – ismétli a pasas, és beikszeli a vonatkozó karikát. – Nagyon ígéretes kezdet.

– Aztán legyen a nyolc – folytatom.

Az én születésnapom.

Mögöttem sorban állnak az emberek, mind arra várnak, hogy lottószelvényt vegyenek, és csak úgy árad belőlük a türelmetlenség. Felpillantok a pult fölötti kijelzőre, amin három szám világít élénkvorósen.

– Háromszáználcvankettő – mondom, és a kijelzőre mutatok. – Ez milliókban értendő?

A pasas bólint, mire leesik az állam.

– Ilyen sokat lehet nyerni?

– Addig semmit se nyerhetsz – hangsúlyozza –, amíg nem választod ki az összes számot.

– Rendben – bólintok. – Akkor legyen a huszonnégy.

Teddy mezének száma.

– És a tizenegy.

A lakásuk száma.

– Meg a kilenc.

Ahány éve barátok vagyunk.

– Remek – mondja a férfi. – És az utolsó?

– Hogy?

– Ez még csak öt volt.

A homlokomat ráncolom.

– Miért, nem annyi kell?

– Öt plusz még egy a jackpóthoz. Vagyis összesen hat.

A pult fölötti kijelzőn a számláló átvált 383-ra. Ez a szám szinte már túl nagy ahhoz, hogy bármit is jelentsen: lehetetlen, valószínűtlen összeg.

Mély levegőt veszek, próbálom kitalálni az utolsó számot. De újra meg újra csak ugyanaz a két számjegy villan fel a lelki szemeim előtt, akár egy rémes neonreklám.

– Tizenhárom – mondom ki, és félig-meddig arra számítok, hogy menten valami szörnyűség történik. Ez a szó számomra csupa feszültség, mintha szikrák pattognának belőle, szinte

égeti az agyamat. Kimondva viszont ártalmatlanul hangzik, ugyanolyan számnak, mint a többi, bár a pasas kétkedve pillant fel rám.

– Tényleg? – kérdezi. – De hát az balszerencsés.

– Csak egy szám – válaszolom, pedig tudom, hogy ez nem igaz. Valójában egyáltalán nem így hiszem. Amit nagyon is jól tudok, az ez: a számok trükkösek. Ritkán derül ki belőlük a teljes igazság.

De miután a férfi átnyújtja nekem a szelvényt – azt a kis négyzetet, tele logikátlan matekkal és határtalan lehetőséggel –, gondosan bedugom a kabátom zsebébe.

Biztos, ami biztos.

Leo odakint vár. Esni kezdett a hó, sűrű pelyhekben hullik, nyirkos réteggel borítja be a srác sötét haját és kabátjának vállát.

– Mehetünk? – kérdezi, és már el is indul a buszmegálló felé. Utánasietek, kicsit megcsúszom a frissen hullott havon.

– Van fogalmad róla, mennyit érhet ez a szelvény? – kérdezem, még mindig próbálok megemésztetni az összeget.

Leo felvonja a szemöldökét.

– Egymilliót?

– Nem.

– Kettőt?

– Háromszáznyolcvanhárom milliót – közlöm vele. Majd hozzáteszem, ha netán nem lenne teljesen világos: – *Mármint dollárban.*

– Csak akkor, ha nyersz – vigyorog Leo. – A legtöbb ember lottószelvénye csak egy darab papír marad.

Megtapogatom a szelvényt a zsebemben.

– De akkor is – mondom, miközben megérkezünk a busz-
megállóhoz, és behúzódunk a tető alá. – Ez tiszta örület, nem?

Leülünk a padra, leheletünk felhőként lebeg előttünk, amíg szerte nem foszlik. A hóesésben csipős a hideg, a tó fe-
lől metsző és fagyos szél fúj. Közelebb húzódunk egymáshoz,
hogyan felmelegedjünk kicsit. Leo az unokatesóm, de sokkal in-

kább olyan, mintha a testvérem lenne. Kilencéves korom óta az ő családjával élek, azután költöztem hozzájuk, hogy a szüleim alig több mint egy év eltéréssel mindketten meghaltak.

A borzalmakat követő kábulatban egyszer csak azon kaptam magam, hogy kiszakítanak San Franciscóból – ahol születésem óta éltem –, és leraknak az ország másik felében a Chicagóban lakó nénikémnél meg bácsikámnál. Leo volt az, aki megmentett. Amikor megérkeztem hozzájuk, még mindig nem tértem magamhoz a sokkból, teljesen ledermesztett a világ igazságtalansága, hogy ilyen hidegvérű szívtelenséggel fosztott meg előbb az egyik, aztán a másik szülőmtől. Leo azonban úgy döntött, az ő dolga vigyázni rám, és komolyan vette a feladatot, már kilencévesen is.

Furcsa párost alkottunk. Én vékonyka voltam és sápadt, az anyukáméhoz hasonló hajam pedig olyan szőke, hogy bizonyos megvilágításban halvány rózsaszínes árnyalatúnak tűnt. Leo viszont csokoládébarna szemet és borzas, sűrű, sötét haját örökölt az édesanyjától. Ő vicces volt, kedves, valamint végtelenül türelmes, én meg csöndes, szomorú és kissé visszahúzódó.

De kezdettől fogva egy csapat voltunk: Leo és Alice.

Na meg persze Teddy. Attól a pillanattól kezdve, hogy megérkeztem ide, ők ketten – a gyerekkoruk óta elválaszthatatlan jó barátok – a szárnyaik alá vettek, és azóta is összetartozik a mi kis hármasunk.

Megjön a busz, a kavargó hóban elmosódik a fénye. Felszállunk, én letelepszem az ablakhoz, Leo lehuppan mellém, és kinyújtóztatja hosszú lábát az ülések közötti üres folyosón. Azonnal kis tócsa keletkezik a nedves hótaposója körül. Benyúlok a táskámba, előszedem a születésnap-i üdvözlőlapot, amit Teddynek vettem, aztán a kezemet nyújtom Leo felé. Kérdeznie sem kell, mit akarok, átadja az elegáns töltőtollat, amit mindenhová magával visz.

– Hát, végül lenyúltam az ötletedet – mondja, és előhúzza egy doboz cigarettát a kabátja zsebéből. Forgatja a kezében, és roppant elégedettnek tűnik magával. – Újabb kiváltsága an-

nak, ha az ember betölti a tizennyolcat. Tudom, hogy Teddy nem dohányzik, de gondoltam, akkor is jobb, mint amit ő adott nekem: kupont az ölelésére.

– Te egy ölelést kaptál? – nézek rá. – Én egy ingyen fagyis kupont kaptam tőle, és végül valahogy mégiscsak fizetnem kellett a fagyíért.

Leo felkacag.

– Jellemző.

Az előttem lévő ülés hátának nyomom az üdvözlőlapot, próbálom a busz rázkódásának dacára stabilan tartani. De ahogy kinyitom, és az üres oldalt bámulom, kalapálni kezd a szívem. Leo észreveszi, hogy hezitálok, és fészkelődik az ülésen, elfordul tőlem a folyosó felé, így nem láthatja, mit írok. Pár másodpercig a hátát bámulom, azon tűnődöm, vajon csak udvarias igyekszik-e lenni, vagy netán rájött végre a titkomra. Az utóbbi lehetőségnek a pusztá gondolatától is égni kezd az arcom.

Már majdnem három éve szerelmes vagyok Teddy McAvoyba.

És bár fájdalmasan tudatában vagyok, hogy valószínűleg nem leplezem valami jól ezt a tényt, általában ennek ellenkezőjével szoktam hitegetni magam – önáltatás önvédelemből –, hátha mégse olyan feltűnő. Egyedül az vigasztal, hogy szinte teljesen biztos vagyok benne: magának Teddynek fogalma sincs a dologról. Sok mindent lehet szeretni rajta, ám a megfigyelőképessége enyhén szólva is gyengusz. Ami ebben a bizonyos helyzetben komoly megkönnyebbülést jelent.

Meglepetésként ért, amikor beleszerettem Teddybe. Hosszú éveken át a legjobb barátom volt: a vicces, aranyos, idegesítő, gyakran idióta legjobb barátom.

Aztán egy szép napon minden megváltozott.

A gimi első évében történt, tavasszal. Bármilyen furának tűnik is, épp egy hot dog-körúton voltunk, egy Teddy által kitervelt gyalogtúrán, ami sorra vette a város északi fertályának legjobb virslizős gyorsbüféit. A nap hűvösen indult, de lassan úgy fölmelegedett az idő, hogy végül muszáj volt leven-

nem a pulcsimat, és a derekamra kötöttem. Csak a negyedik megállónknál döbbsentem rá – miközben egy piknikasztalnál ültünk, és próbáltuk legyűzni az újabb hot dogot –, hogy már nincs meg, valahol útközben leeshetett rólam.

– Nem az anyukádé volt? – kérdezte Leo lesújtottan, és én bólintottam. Csak egy régi kapucnis pulcsi volt a Stanford Egyetemről, mindkét ujján lyukakkal. De a tény, hogy édesanyámtól maradt rám, felbecsülhetetlen értékűvé tette.

– Meg fogjuk találni – ígérte Teddy, de én nem voltam biztos ebben, és miközben elindultunk vissza, amerről jöttünk, sajgott a szívem a gondolatától, hogy anyukám pulcsija talán örökre elveszett. Még csak félúton jártunk visszafelé, amikor szakadni kezdett az eső, és hamar nyilvánvalóvá vált, hogy esélyünk sincs megtalálni a pulóvert. Nem tehattünk mást, mint hogy feladjuk.

Am aznap késő este kaptam egy SMS-t Teddytől: *Odakint vagytok*. Pizsamában leosontam a földszintre, és amikor kinyitottam a bejárati ajtót, megláttam a srácot, ahogy csöpögő hajjal, átázott kabátban álldogált az esőben, a hóna alatt a gombóccá gyűrt, csuromvizes pulóverrel. El sem tudtam hinni, hogy megtalálta. El sem tudtam hinni, hogy *visszament* érte.

Mielőtt bármit is mondhatott volna, a nyakába ugrottam, szorosán átöleltem, és közben éreztem, ahogy életre kap bennem valami – mintha a szívem évek óta egy recsegő-sistergő rádió lett volna, ami most egyszeriben kristálytisztán szólt.

Lehet, hogy már sokkal régebb óta szerettem. Lehet, hogy csak nem döbbsentem rá, amíg ki nem nyitottam az ajtót azon az estén. Vagy talán pontosan így volt elrendelve, és nem is történhetett volna másként, mint hogy egy didergő fiú áll a küszöbömön, kezében egy átázott pulóverrel. Talán az egész olyan elkerülhetetlen volt, mint ahogy a nappalt felváltja az éjszaka, aztán ismét eljön a reggel.

Sosem volt könnyű szeretni Teddyt; olyan érzés, mint egy tompa lüktetés, állandó és makacs, akár a fogfájás, ráadásul nincs rá hatásos gyógymód. Az elmúlt három évben továbbra

is úgy viselkedtem, mint a haverja. Figyeltem, ahogy egyik lányba zúgott bele a másik után. És közben végig féltem elmondani neki az igazat.

Az előttem lévő üdvözlőlapra pislogok, és az ujjaim között billegtetem a tollat. Kinézek az ablakon: az este fehérbe borult, miközben a busz egyre messzebb visz minket a belvárostól. A sötétben az üvegnek ütköző hópelyhek szédítő és szurreális látványa valamiért pillanatnyi bátorságot kölcsönöz.

Mély levegőt veszek, és írni kezdek: *Kedves Teddy!*

Aztán, mielőtt meggondolhatnám magam, folytatom, toltam sebesen szántja a papírt, gyorsan, óvatlanul öntöm ki a szívemet a lapon, és ez a tett olyan vakmerő, olyan elővigyázatlan, olyan irdatlan nagy hülyeség, hogy dörömböl tőle a fülemben a vér.

Miután végzek, a borítékért nyúlok.

– Ne feledd a szelvényt! – mondja Leo, és előhúrom a zsebemből a kis darab papírt. Mostanra meggyűrődött, és az egyik sarkán apró szakadás van, de a combomra nyomom, és igyekszem kisimítani, amennyire csak lehet. Amikor Leo odahajol hozzám, hogy megnézzze a lottószelvényt, érzem, hogy ismét elpirulok.

– Teddy születésnapja? – kérdezi a számokra sandítva a szemüvege fölött, aminek lencséje bepárasodott a busz melegében. – Ez eléggé magától értetődő választás...

– Az alkalomhoz illőnek tűnt.

– A te születésnapod. Teddy mezének száma. – Gondolkodik. – Mi a tizenegy?

– Prímszám.

– Nagyon vicces – válaszolja, aztán felcsillan a szeme. – Á, persze. A lakásuk száma. És a kilenc?

– Ahány éve...

– Ahány éve barátok vagytok, értem – bólint, aztán az utolsó számra néz. Figyelem, ahogy felfogja, mit lát: azt a szörnyű, kirívó tizenhármast. Felkapja a fejét, sötét szeme feszülten, aggódva szegeződik rám.

– Nem jelent semmit – mondom sietve, azzal megfordítom a szelvényt, és kilapítom a kezemmel. – Gyorsan kellett gondolkodnom. Én csak...

– Nem kell magyarázkodnod.

Vállat vonok.

– Tudom.

– Megértem – szól az unokatesóm, és tudom, hogy tényleg így van.

Ez a legjobb Leóban.

Figyel még néhány másodpercig, mintha meg akarna győződni róla, hogy tényleg jól vagyok, aztán hátradől az ülésen. Mindketten magunk elé bámulunk, miközben a busz zötykölődik a hóesésben, ami vastag fátyolt von a szélvédő elé. Pillanatokkal később Leo megfogja a kezemet, és megszorítja, én pedig nekidőlök, a vállára hajtom a fejem. Így tesszük meg a hátralévő utat.

Teddyék lakásában meleg van, szinte fülledt a levegő, a kis teret túl sok ember és túl nagy zaj tölti be. Az ajtó melletti ósdi radiátor sziszeg-zörög, Teddy szobájából dübörög a zene, a falakon remegnek a bekeretezett iskolai fotók. Az apró teakonyha melletti egy szál ablak már be is párásodott, és valaki azt írta az üvegre, hogy *TEDDY MCAVOY EGY* – az utolsó szót viszont ledörgölték, így lehetetlen megállapítani, pontosan mi csoda is Teddy McAvoy.

Lábujjhegyre állva nézek körül a helyiségben.

– Sehol se látom – jelentem, majd levetem a kabátomat, és ledobom a többire, amiket a vendégek halomba hajigáltak a padlón. Leo is leveszi a kabátját, majd fölemeli az enyémet onnan, és összeköti a kettőt az ujjánál, ezért úgy néznek ki, mintha egymás kezét fognák.

– Nem hiszem el, hogy bulit rendezett – mondja az unokatesóm. – Az anyja ki fogja nyírni.

De ennél többről van szó. Jó oka van annak, hogy miért nem szokott Teddy vendégeket hívni, pedig az anyukája ápolónő, és gyakran vállal éjszakai műszakot. Az egész lakásuk mindössze két szobából áll – háromból, ha a fürdőszobát is beleszámítjuk. A konyha alapvetően csak egy csempézett kis sarok a nappaliban, az egyetlen hálószoba pedig Teddyé. Az

anyukája a nappali kihúzható kanapéján szokott aludni, ami önmagában ordítóan nyilvánvalóvá teszi, hogy nem ugyanolyan jó módúak, mint az iskolatársaink többsége.

Én azonban mindig is imádtam itt lenni. Miután Teddy apja lelépett, ő meg az anyukája kénytelenek voltak kiköltözni a tágas, két hálósobás lakásukból a Lincoln park közeléből, és csak egy ilyen helyet engedhettek meg maguknak. Katherine McAvoy megtett minden tőle telhetőt, hogy otthonossá varázsolja a szegényes lakást: a nappalit olyan élénkkékre festette, hogy az ember úgy érzi magát itt, mintha egy medencébe csöppent volna, a fürdőszoba pedig vidám rózsaszínben virít. Teddy szobájában minden fal más-más színű: piros, sárga, zöld és kék, olyan, akár egy Rubik-kocka belseje.

Ma este viszont a lakás egyáltalán nem otthonos, sokkal inkább túlszűfolt, és amikor elsétál mellettünk egy csapat tizenegyedikes csaj, hallom, ahogy egyikük hitetlenkedve így szól:

– Csak egy hálósoba van?

– Ez milyen már? – kérdi egy másik, elkerekedett szemmel.

– Mégis hol alszik az anyja?

– Tudtam, hogy nem gazdag a srác, de azért nem gondoltam volna, hogy tök *csóró*.

Érzem, hogy Leo háborog mellettem. Teddy pontosan ezért nem szokott meghívni senki mást rajtunk kívül. És ezért furcsa itt látni ma este több tucat iskolatársunkat, ahogy bezúfolódnak minden elérhető négyzetcentiméterre. A kanapén öt lány olyan szorosan préselődik össze, hogy nehéz elképzelni, miként fognak valaha is felkelni, a Teddy szobájába vezető folyosót szinte eltorlaszolja a kosárcsapat nagy része. Ahogy a nappaliban ácsorgunk, az egyikük elrohan mellettünk, magasra tartott poharából a pólójára loccsan a pia, és miközben könyökölve vág utat magának a konyha felé, egyfolytában azt kiabálja valakinek:

– Haver! Haver! Haver!

– *Haver* – utánozza Leo olyan hangon, hogy elnevetem magam. Nem számít, melyik sportnak van éppen szezonja, le-

gyen az foci, kosárlabda vagy baseball, mi ketten mindig kicsit furán érezzük magunkat Teddy csapattársainak társaságában. Néha úgy tűnik, mintha Teddy kettős életet élne: az egyikben péntek esténként meccset nyer a csapatával az egész suli szeme láttára, a másikban pedig szombat esténként hülye filmeket néz velem meg Leóval. Mindig elmegyünk a meccseire, lelkesen szurkolunk neki, és utána részt veszünk a bulikon, mert ő a legjobb barátunk. De én jobban szeretem, ha csak hármásban vagyunk.

– Ott van! – szól Leo, mire egy pillanatra lehunyom a szemem, élesen tudatában vagyok a táskámban lévő üdvözlőlapnak, a titoknak, amit eltölt a lehetőség, akár egy kinyílni készülő bimbót.

Ez csak Teddy – hajtogatom magamnak, de amikor megfordulok, meglátom őt azzal a fülig érő vigyorával, amint integet nekünk, hogy menjünk oda hozzá.

Teddy McAvoyról azt kell tudni, hogy nincs rajta semmi kimondottan különleges. Ha le kellene írnom őt, nehéz lenne találnom valami igazán egyedi vonást, ami tökéletesen jellemzi. Átlagos magasságú: néhány centiméterrel magasabb nálam, és pár centivel alacsonyabb Leónál. És átlagos barna haja van, amit teljesen átlagos frizurára szokott vágatni. A füle normális méretű, a szeme sima barna, az orra jellegtelen. De valahogy, mindent egybevéve, Teddy mégiscsak csodaszép.

– Csá! – mondja, és felragyog az arca, miután átfurakodunk a konyha mellett ácsorgó csajok között. – Elkéstemek.

Kinyitom a számat, hogy válaszoljak valamit, akármit, de mielőtt megszólalhatnék, Teddy a szokásos maciölelésébe zár. A lábam felemelkedik a ragacsos linóleumpadlóról, a szívem a torkomban dobog. Miután Teddy lerak, és elenged, pislogva meredek rá.

– Nem is kívánsz nekem boldog születnapot? – kérdezi a szemöldökét emelgetve, és incselkedő hangja hallatán valamiért magamhoz térek.

– Te kis telhetetlen! – vigyorgok rá. – Már vagy milliószor felköszöntöttelek ma.

– Jó, de csak a suliban. A bulimon még egyszer sem.

– Hát, akkor boldog születésnapot – mondom a szememet forgatva. – Legfőbb ideje volt, hogy beérrj minket.

Figyelmeztetés nélkül átkarolja a nyakamat, és barátságosan magához szorít.

– Csak azért, mert te már egy örökkévalóság óta tizennyolc vagy...

– Pár hete – helyesbítek, és ficáncolva próbálok kiszabadulni a fogásából.

– ...attól még nem kamuzhatod itt nekem azt, hogy sokkal idősebb és bölcsebb vagy nálam.

– Nem is kamu – válaszolom nevetve, mire Teddy elenged.

– Nehéz a legfiatalabbnak lenni – szól drámai sóhajjal. – Pláne, mivel nyilvánvalóan sokkal érettebb vagyok mindkettőtöknél...

– Nyilvánvalóan – ironizálok, a fejemet csóválva.

Leo elvesz egy marék drabsét a pulton lévő tából.

– Azt hittem, Martyéknál lesz a ma esti buli.

– A szülei járatát törölték a hó miatt – magyarázza Teddy –, és nem volt más megoldás. Úgyhogy gondoltam, akár itt is rendezhetjük.

Mosolyt villant ránk, de láthatóan erőltetett. Még hat év elteltével is szégyelli a lepusztult épületet, a kicsike lakást, az apja hiányát.

– Na, szóval! – csapja össze a tenyerét. – Egyikötök se várt ma reggel lufikkal, és meg kell mondjam, ez irtó nagy csalódás volt. Még a szekrényemben sem találtam konfettit, amikor kinyitottam. Ez viszont azt jelenti, hogy most *tuti* hoztatok nekem valamit.

– Ezt úgy mondd, mintha a pusztja jelenlétünk nem volna önmagában is elég ajándék – cukkolja Leo.

– De most komolyan, mit kapok? – kérdezi Teddy, és tekintete ide-oda jár kettőnk között. – Nem is, várjatok csak! Hadd találjam ki! Leo valószínűleg csinált nekem valami számteches ízébizét.

– Az *izébizé* még csak nem is rendes szó.

– Talán egy internetes képregényt Teddy McAvoy kalandjairól? Esetleg egy pixeles portrét? Netán egy saját, külön honlapot?

– Persze, csakis – bólint Leo gúnyosan. – Megtalálad a www.teddytisztagyaga.com címen.

– Te pedig, Al – fordul felém Teddy –, biztosan vettél nekem valami elképesztően csodálatos ajándékot, aztán első dolgod volt odaadni valakinek, akinek sokkal nagyobb szüksége van rá, mint nekem.

– Hát, az igaz – vigyorog Leo –, hogy délután *tényleg* levest osztogatott az ingyenkonyhán.

– Aztán valószínűleg elment az idősek otthonába.

– Meg a parkba szemetet szedni.

– Utána pedig megsétáltatta a menhelyen lévő összes kutyát. – Teddy elneveti magát. – Fogadjunk, hogy egy kutyának adta a születési ajándékot! Legalább menő blöki volt, Al? Mondjuk, egy dobermann vagy egy basset hound? Könyörgök, nyugtass meg, hogy nem egy uszkárnak vagy egy chihuahuanak adtad oda!

Grimaszt vágok.

– Mindketten tők hülyék vagytok.

– Tessék! – szól Leo, előhúzza a farzsebéből a poénból vett cigit. Átadja Teddynek, aki értetlenül mered a kezében tartott dobozra.

– Ez meg minek?

– Tizennyolc lettél. Csak emlékeztetni akartalak a nagykorúság egyik előjogára.

– Ha már itt tartunk – vonja fel a szemöldökét viccelődve Teddy –, miért nem *Playboyt* vettél?

– Úgy tippeltem, hogy azon a téren bőven el vagy látva.

Teddy felkacag, majd felém fordul.

– És tőled mit kapsz?

A válla fölött látom a hűtőszekrényt, amelynek az ajtaját beborítják a fényképek Teddy kiskorából. Az egyikben foghíjasan vigyorog, a másikon alig látszik ki az avarból és így tovább; én pedig próbálok visszaemlékezni, milyen is volt akkoriban

ismerni őt: amikor még rá tudtam nézni anélkül, hogy így éreztem volna magam, anélkül, hogy ilyen szörnyen szerelmes lennék belé. Már majdnem sikerül felidézniem az érzést – a régi, sima, könnyed, egyszerű kapcsolatunkat –, amikor a fejemet fölemelve meglátom, hogy Teddy várakozásteljesen figyel, és feladom.

Minden megváltozott. És már nincs visszaút.

Amikor kiveszem az üdvözlőlapot a táskámból, észreveszem, mennyire remeg a kezem, és rádöbbenek – egyetlen szempillantás alatt, minden kétséget kizáróan –, hogy képtelen vagyok erre. Mégis hogy a jó életbe képzeltem, hogy menni fog?

Ez a boríték – ez a kicsi, vékony, téglalap alakú papír – tele van reménnyel és lehetőséggel. Az egész szívemet belerajtettem. Nem létezik, hogy csak álljak itt, és figyeljem, amint Teddy kinyitja. Még nem készültem fel. Talán soha nem is fogok.

Ami előtt még meggondolhatnám magam, mielőtt kitalálhatnék valami kifogást, és visszadughatnám a borítékot a táskámba, Teddy kikapja a kezemből.

– Juj, egy lap? – kérdi édesen. – Köszí, Al!

Ő az egyetlen, aki így szokott hívni, mindig is ennek becézett. De amint most a becenevem szólít, olyan erővel önt el a pánik, hogy kis híján rávetem magam, hátha sikerül visszaszerezniem tőle a lapot.

– Nem – mondom kissé elcsukló hangon, és a borítékért nyúlok. Teddy azonban fél kézzel a magasba tartja, láthatóan nem tűnik fel neki az arckifejezésem. Olyan hosszú a karja, hogy esélyem sincs elérni a lapot. A szemem sarkából látom, hogy Leo észreveszi, mi történik, és legnagyobb megkönnyebbülésemre a borítékra mutat.

– Izé, szerintem Alice összekeverte a lapokat, az igazából valaki másé – mondja, mire Teddy értetlen képpel ereszti le a borítékot.

– De hát rajta van a nevem. – Végighúzza az ujját apró betűs kézírásom alatt. – Látod? Teddy Maci.

Régen így becéztem, bár már évek óta nem szólítottam így. Valamiért a hányinger kerülget attól, ahogy látom, amint a kezében szorongatja a borítékot, rajta a gyerekkori becenévvel.

– Elfelejtettem aláírni – nyögöm ki, és igyekszem leplezni az ijedelmet a hangomban, de Teddy már nem figyel rám. Lefoglalja, hogy feltépi a borítékot.

Leóra pillantok, aki tehetetlenül vállat von, aztán ismét Teddyre, aki éppen ebben a pillanatban nyitja ki a lapot. Annyira idegeskedtem amiatt, amit írtam neki, hogy mostanáig meg is feledkeztem a lottószelvényről, pedig ott hever a szavaimon – a rémes, ostoba, megszégyenítő szavaimon –, ám Teddy mosolyogva kapja fel.

– Nahát, odanézzenek! – szól. – Gazdag leszek.

– *Baromi* gazdag – jegyzi meg az egyik kosaras csapattársa, miközben a könyökével utat vágva próbál eloldalazni mellettünk, hogy hozzáférjen a piához. A nagydarab srác csokornyakkendőt visel, talán viccből, talán nem. – Mondták a híradóban, hogy iszonyat nagy a jackpot.

Miközben tovább igyekszik a hevenyészett bárpult felé, sikerül nekimennie Leónak, aki beleütözközik Teddybe, aki erre elejti az üdvözlőlapot, és egy röpke, dermedt pillanatra mint ha minden lassított felvételen játszódna: a lap kihullik Teddy kezéből, a padlón landol, majd becsúszik a hűtőszekrény alá, olyan kecsesen és határozottan, akár egy papírrepülő.

Mindannyian a hűtő alatti rést bámuljuk, ahol a lap eltűnt.

– Nagyon ügyes – szólal meg Leo, felvonva a szemöldökét.

– Bocsi – mondja a kosaras srác, és elhátrál az incidens helyszínétől.

– Hoppá! – kiáltja Teddy, és letérdel.

Némán bámulok, miközben a padlón görnyed, próbálja bedugni a kezét a hűtő alja és a padlócsempe közti vékony hézagba.

– Valaki hozzon nekem egy villát vagy valamit! – mondja, még mindig a réshez hajolva.

– Egy villát? – kérdezi Leo. – Talán meg akarsz vacsorázni odalent?

– Nem, de szerintem egy villával be tudnék nyúlni, és...
– Hagyd csak! – mondom, és finoman a hátára teszem a kezem. – Nem gáz, de tényleg. Úgyse volt rajta semmi fontos.

Teddy talpra ugrik, és aggódó képpel néz rám.

– Biztos?

– Persze – válaszolom, és igyekszem nem kimutatni, mennyire megkönnyebbültem.

Teddy a farmerjába törli a kezét, majd lehajol a lottószelvényért, ami a padlón hever, a cipőm mellett.

– Még mindig jobb, hogy a lap lett oda, és nem a szelvény, igaz?

– Ja, persze – feleli Leo, jót nevetve Teddyn. – Lefogadom, hogy csakis a hűtő állt volna közted és a jackpot között.

Teddy akkor is a figyelem középpontjába szokott kerülni, ha nem épp ő az ünnepe. Így hát nem csoda, hogy ma este szinte lehetetlen a közelébe férkőznünk Leóval. Körülveszi a többi barátja, és mintha soha nem érne véget azoknak a sora, akik a közelében ácsorogva arra várnak, hogy köszönhessenek neki, vagy megölelhessék.

A szoba túlsó feléből figyelem, ahogy lehajtja a fejét, és mond valamit Lilának, a volt csajának. Csak néhány héttel ezelőtt szakítottak, miután majdnem három hónapig jártak együtt. Teddy kapcsolatai általában nem szoktak ennél tovább tartani, még hozzá nem véletlenül: valahányszor meghódít egy lányt, csak egy kis ideig randizgat vele, aztán már kész is továbblépni, így hát elkezdi olyan távolságtartóan, olyan idegesítően elérhetetlenül, olyan totálisan közönyösen viselkedni, hogy előbb-utóbb a *csaj* szakít *vele*.

– Szörnyű vagy – közöltem vele karácsonykor, miután elmesélte, hogy végül Lilának is tele lett vele a hócipője.

– Nem lehet, hogy inkább zseni vagyok? – kérdezte jellegzetes vigyorával.

Egyáltalán nem hasonlítok a túlzottan lelkes lányok gyülekezetére, akik általában rá szoktak cuppanni Teddyre. Nekem olyasvalakibe kellene beleszeretnem, mint Nate az emelt szín-

tű matekórámról, aki jövőre a Massachusettsi Műszaki Egyetemre fog járni, vagy David, akivel együtt önkénteskedünk az idősek otthonában, vagy Jackson, aki olyan gyönyörű verseket ír, hogy zakatolni szokott a szívem valahányszor felolvassa egy művét irodalomórán.

Az igazság az, hogy Teddy McAvoy egyáltalán nem az esetem. Egy kicsit túl könnyelmű, egy kicsit túl magabiztos, egy kicsit túl önhitt. Egyszóval – alapvetően – egy kicsit túl Teddy.

De azért elkeseredve nézem, ahogy Lila lábujjhegyre áll, és Teddy fülébe suttog valamit, mire a fiú kacagva veti hátra a fejét.

– Tudod – szól Leo, követve a tekintetemet –, egy ilyen eseményen a hagyományok szerint úgy kellene eltöltened az időt, hogy szóba elegyedsz valakivel. – Kinyitom a számat, hogy feleljek, de az unokatestvérem feltartja a kezét, mielőtt megszólalhatnék. – Mármint, valaki mással, rajtam kívül.

– Jó, jó – válaszolom, és elvonom a tekintetem Teddyről. – Bocs, nem tudom, mi van velem. Ígérem, mindjárt bulisabb hangulatba kerülök.

– Igyekezzünk valami reálisabbra törekedni! – cukkol Leo, és vállon vereget. – Mondjuk arra, hogy dumcsizol egy kicsit, vagy felfüggeszted az álmodozást, legalább ma estére.

– Mi van a ma estével? – kérdezi Teddy mögénk lépve. – Talán terveztek nekem még valamit?

A szememet forgatom.

– Kimegyek megnézni a havat – jelenti be Teddy. – Ti nem jöttök?

– Nekem túl hideg van – mondja Leo, és ezért némán hálát adok.

Teddy felé fordulok, és igyekszem látványosan lazán megvonni a vállam. A fiú a kezét nyújtja.

– Mehetünk?

Amint kilépünk a lakásból, a buli távolinak tűnik, a zene eltompul, mintha messziről szólna. A haloványan megvilágított folyosó végén Teddy kinyitja a tűzlépcsőre vezető nehéz ajtót, és megcsap minket a dermesztő hideg. Még mindig erősen havazik, a szél úgy szórja szanaszét a hópelyheket, akár

a konfettit. Ráhúzom a kézfejemre a pulóverem ujját, és a lépcső korlátjához állok.

Nem sokat lehet látni innen, csak a környező épületek ablakait, amelyeknek többségében mostanra már nem ég villany. Odalent egyetlen ember lábnyoma látszik a hóban, és még az is rohamosan halványul a havazásban. Már majdnem éjfél, és a világ elnémult.

Teddy lehajol, csupasz kézzel felmarkol egy kis havat, és ráérősen tökéletes gömböt gyúr belőle. Aztán felemeli a kezét, mintha baseball-labdát készülné eldobni, az utca felé néz: úgy tűnik, le akarja hajítani a hógolyót a tüzlépcsőről. Ám az utolsó pillanatban megperdül, és engem dob meg vele.

– Na! – kiáltok fel, és felháborodást színelve meredek rá, miközben lesöprögetem a havat a pulcsimról, de Teddy csak mosolyog.

– Muszáj volt – közli, és odalép mellém a korláthoz. Közelebb hajol, és finoman megböki a vállával az enyémet. – Ez a hagyomány.

Erre nem bírom megállni a mosolygást. Csípi az arcomat a hideg, és máris jéggé fagyott a kezem, úgyhogy bedugom a farmerom zsebébe, igyekszem nem mutatni, mennyire fázom. Mert eszem ágában sincs máris visszamenni a lakásba, még nem akarom itt hagyni a havat, a sötétséget, a békességet. Kinyílik alattunk az épület kapuja, aztán becsukódik, és kis társaság lép ki a házból, fojtott hangon beszélgetnek. Az utcalámpa fényköre megvilágítja a rendületlenül záporozó havat, és ahogy Teddy felém fordul, lehervad a mosolya.

– Hát – szól –, apám nem hívott.

A fejemet csóválom.

– Hogy ez mekkora egy...

– Mielőtt nekiállnál bosszankodni...

– Nem bosszús vagyok – helyesbíték. – Hanem dühös. És neked is annak kellene lenned.

– Te is tudod, hogy milyen.

– Épp ez a lényeg – mondom. – Pontosan tudom, milyen ember az apád. Évek óta csinálja veled ugyanezt, és szerintem

ez tiszta gáz. Ha fel akar szívódni az év maradék háromszázhatvannégy napjára, lelke rajta. De a fia születésnapján megethetne legalább annyit, hogy...

– Al.

Vállat vonok.

– Csak közlöm a véleményemet.

– Tudom – mondja, és szinte derűsnek tűnik. – És nagyra értékelem.

– Mindenesetre lefogadom, hogy akárhol is van apád, ma biztosan rád gondol.

– Ja, persze – feleli Teddy keserű nevetéssel. – Valószínűleg inkább a pókerezésre koncentrálsz.

– Nem tudhatod – erősködöm, de a fiú komoran néz rám.

– Ne áltassuk magunkat! Talán majd a jövő héten eszébe jut, hogy megfeledezett a szülinapomról, és küldeni fog valami nevetséges ajándékot, hátha azzal jóváteheti a dolgot. Aztán abban a pillanatban, hogy kifogy a szerencséje, és megint veszíteni kezd, vissza fog kérni mindent, amit kaptam tőle, mert muszáj törlesztenie valamiből az adósságait. Mindketten tudjuk, hogy megy ez.

– Akkor talán jó jel, ha nem küld semmit – mondom, mert nem bírom elviselni, hogy ilyen lehangoltnak látom Teddyt. – Annál csak jobb lehet, mint tavaly, amikor egy rakat sonkát küldött nektek, emlékszel?

– Ja – ráncolja a homlokát. – Két éve meg ránk szóta azt a késkészletet.

– Pontosan. Csak akkor küld mindenféle cuccot, ha nyelésben van – hangsúlyozom, és eszembe jut, milyen gyakran állított haza kiskorunkban a villanyszerelő Charlie McAvoy egy csomó ajándékkal Teddynek, azt mesélve a feleségének, hogy csinosan megfizetik neki a túlórázást. Csak később tudtuk meg, hogy a munkaideje nagy részét valójában a verseny pályán töltötte. – Szóval, ha most nem jön tőle semmi, az talán azt jelenti, hogy javul a helyzet. Talán végre segítségért fordult.

Teddyt láthatóan nem győzik meg a szavaim, amin nem is csodálkozom. Hat év telt el, mióta Charlie egy háromnapos Las

Vegas-i szerencsejáték-maraton alatt az utolsó centig elveszítette a családjuk megtakarított pénzét. Azóta sem látták a férfit.

– De azért – csóválom a fejemet – ez akkor is szívás.

Vállat von.

– Már hozzászoktam.

– Teddy... – szólok, és megfordulok, hogy a szemébe nézek, mert ezt mindenképpen tudnia kell, de tényleg: muszáj tudnia, hogy nyugodtan lehet zaklatott, hogy nem kell mindig úgy tennie, mintha minden a legnagyobb rendben volna. – Attól még nem lesz jobb.

– Tudom – mondja halkan.

A hópelyhek kavargásában és a mögötte elmosódó fényben Teddy most szinte álomszerűnek tűnik. Élénken csillog a szeme, a haját hó pettyezi, és néma csöndben figyel engem. Rádöbbenek, hogy nagyon közel állunk egymáshoz, és megborzongok, de nem azért, mert fádom. A hideg egyszerűen jelentéktelennek tűnik. Hanem azért, mert kusza, kaotikus gondolat kezd eluralkodni rajtam: hirtelenjében mindent be akarok vallani az üdvözlőlapról, elmondani Teddynek, mi állt benne valójában, és hogy milyen komolyan gondoltam, amit írtam neki.

Ám ekkor kinyílik mögöttünk az ajtó, és ránk vetül a folyosó fénye, megvilágítva egy csapat vihorászó tizedikes csajt, akik egytől egyig elegáns kabátban meg drága csizmában toporognak.

– Hali, Teddy! – szól egyikük, ahogy kijönnek a tűzlépcsőre. – Nem baj, ha mi is csatlakozunk?

A fiú habozik, de csupán egy pillanatra, aztán elfordítja tőlem a fejét, és azonnal megtörik a varázs.

– Nem, dehogy – válaszol, és rájuk mosolyog.

Mielőtt bármi mást mondhatna, mielőtt még jobban összetörhetné a szívemet, megköszörülöm a torkomat.

– Bemegyek, megkeresem Leót – mondom, de Teddy figyelme már el is kalandozott rólam, máris talált magának valami mást. Mindig is így volt.

Mindig is így lesz.

5

Visszamegyek a lakásba, ám ahogy Leo keresésére indulok, megbotlom egy szemeteszsákban a konyha közelében. Gépiesen felemelem a zacskót, átvergődöm vele a tömegen, és kiviszem a kihalt folyosóra. Pár pillanatig csak állok ott, a mocskos linoóleumon, a villódzó mennyezeti világítás fényében. Balra a tizenhármas lakás van, amelynek ferdén álló réz számjegyei mintha örökké engem figyelnének, jobbra pedig a tűzlépcső, ahol Teddy még mindig odakint lóg azokkal a lányokkal.

Mondanom kellett volna neki valamit az üdvözlőlapról, mielőtt megzavartak minket. Rá kellett volna jönnöm, miként érhetném el, hogy Teddy végre észrevegyen engem, figyeljen rám, aztán észbe kapjon, és rádöbbenjen: szerelmes belém. Néha úgy érzem, csak eléggé akarnom kell, hogy viszonzza a szerelmemet, és akkor talán valóra is válik a kívánságom. De tudom, hogy nem így működnek a dolgok. Az élet nem igazodik senki akaratához sem. És nem tartozik senkinek semmivel. Attól még, hogy a világ elvett tőlem valamit, nem köteles adni nekem bármit is cserébe. És csak azért, mert sok-sok balszerencsét halmoztam fel, még nem számíthatok arra, hogy előbb-utóbb valami jó is történni fog velem.

Bár az akkor sem tűnik olyan nagy kérdésnek, hogy a fiú, akit szeretek, szeressen viszont.

Nagy sóhajjal a szemétdobóhoz cipelem a zacskót, behajítom, és hallgatom, ahogy csörömpölve a mélybe hull. A lakásba visszatérve Teddy szobájában találok rá Leóra: a sarokban lévő vén bőrfotelben ül, fejét a mobilja fölé hajtva. Levetette zöld pulóverét, a supermanes póló van rajta, amit tőlem kapott karácsonyra, bár vastag keretes szemüvegével inkább úgy néz ki, mint Clark Kent, kissé ziláltabb kiadásban.

– Max? – kérdezem a mobilra biccentve.

Leo a fejét csóválja, de mosoly suhan át az arcán. Mindig így mosolyog, ha a fiúja kerül szóba. Hat hónapja jártak együtt, amikor Max ősszel elment egyetemre Michiganbe, de hamar eljutottak a „Tetszel nekem”-tól a „Szerintem ez komoly”-on át a „Totál beléd zúgtam”-ig. És menet közben én is nagyon megszerettem Maxet, mivel a tanúja lehettem, ahogy fölfedezi a számomra egyik legkedvesebb ember csodálatos tulajdonságait.

– Nem – válaszolja Leo, és felnéz rám. – Csak anyu.

– Hadd találjam ki! Pánikol a hó miatt?

A nénikém, Sofia nyolcéves koráig Buenos Airesben élt, aztán a családja áttelepült Floridába, és az asszony ott nőtt fel, így aztán Chicagóba költözve sosem bírt igazán hozzászokni az itteni telekhez. Tulajdonképpen egyedül ezek a zord hónapok tudják lelassítani, ilyenkor viszont szinte téli álmot alszik.

– Aggódik az utak miatt – magyarázza Leo. – Szerinte inkább itt kéne maradnunk éjszakára.

Már jó ideje nem aludtunk itt. Régebben folyton pizsmapartit rendeztünk Teddynél, csak mi hárman. Amikor kisebbek voltunk, és Teddyre a szomszéd néni, Mrs. Donohue vigyázott, ha az anyukája éjszakai műszakban dolgozott, mindig rávettük az idős asszonyt, hadd aludjunk mindhárman a kis gyerekszobában. Miközben Donohue néni a kanapén horkolt odakint, Leo meg én hálózsákba bújunk a padlón Teddy ágya mellett, a barátunk lehajolt a matracáról, fejét a miénk fölé lógatta, és addig dumáltunk, amíg el nem nehezült a szemhéjunk, és el nem akadtak a szavaink.

– Nem igazán mondhatom meg neki, hogy mindenki más hazamegy – mondja Leo feszélyezett mosollyal –, mivel azt hiszi, csak hármában vagyunk itt. Szóval...

– Szóval – mondom, és körülnézek a szobában. Megakad a szemem a padlón halomban álló ruhákon, a komódon egymás hegyén-hátán heverő könyveken, a keskeny ágy alól ki-kandikáló fél pár zoknin.

Teddy ágyán. Az ágyon, amiben minden éjjel aludni szokott. Nagyon nyelek.

– Szóval, akkor ezek szerint itt alszunk.

Így történik, hogy néhány órával később olyan, mintha visszautaztunk volna az időben.

Teddy felajánlotta nekem az ágyát, de visszautasítottam, így újra felvettük a hosszú évekkal ezelőttről ismerős elrendezést: a házigazdánk az ágyán hasal, állát a kezére támasztva néz le rám és Leóra, mi pedig a padlón heverészünk, takarókból rögtönzött fekhelyen.

– Skacok! – mondja Teddy nevetgélve. – Skacok, skacok, skacok!

Tizenkét évesen folyton ezt hajtogatta, és most, hogy megint hallom, olyan erővel kólint fejbe a nosztalgia, hogy kissé beleszédülök.

Leo felel neki a maga jellemző, kissé elcsigázott módján.

– Igen, Theodore?

– Leo, emlékszel, hogy egyszer rávettünk Allel, hogy fess nekünk egy freskót? – Teddy megdöngeti az öklével az ágya melletti falat, ami egykor fehér volt, és tizenegy éves korunkban tökéletes vászonnak tűnt egy műalkotáshoz. Most viszont sötétkék színű. – Nyalókákkal fizettem érte.

– Naná, hogy emlékszem. Az volt életem legjobb megbízása – válaszolja Leo. – Még akkor is, ha másnap át kellett festenünk az egész falat, hogy elfedjük.

– A sarokban még mindig látszik a pingvinek körvonala – szólok mosolyogva. – Meg az ajtón is a halé, amit odarajzoltál.

Teddy néhány pillanatig hallgat, aztán ismét a sötétbe hasonlít a hangja, de szokatlanul bizonytalanul cseng.

– Szóval, szerintetek jól sikerült a ma esti buli?

– Tök szuper volt – válaszolja Leo, bár az utolsó szavát elnyeli egy ásítás. – Bár szerintem új világrekordot állítottál fel az egy négyzetcentiméterre összezsúfolható emberek terén.

– Jó, egy kicsit szűkösen voltunk – ismeri el Teddy. – Szerintetek a többiek észrevették, hogy csak egy hálószoba van?

– Nem – felelem határozottan. – Olyan jól szórakoztak, hogy egyáltalán nem tűnt fel nekik.

– Valaki eltört egy vázát – mondja Teddy. – Remélem, hogy anyu nem veszi észre, mert tuti nem bírok újat venni, amíg megint melózni nem kezdek a nyáron.

– Mi is beszállunk, hogy már most vehess egy másikat – ajánlom fel. Tudom, hogy Teddy tiltakozni fog, így mielőtt megszólalhatna, hozzáteszem: – Majd megadod.

– Elfogadok Visát, MasterCardot és nyalókát – mondja Leo.

Teddy erre elneveti magát.

– Kösz, srácok. Ti vagytok a legjobb fejek a világon!

Leo megint ásít, ezúttal hangosabban, és mind elhallgatunk. Felbámulok a mennyezetet díszítő kis műanyag csillagok ismerős alakzatára. Az ablakon beszűrődő halvány fény kékes, még mindig hullik a hó. Néhány perccel később meghallom Leo halk szuszogását. Felé nyúlok a sötétben, óvatosan leveszem a szemüvegét, és leteszem kettőnk közé a padlóra. Teddy a magasból figyel.

– Mondd csak – szólal meg –, emlékszel arra, amikor...

Ám én az ajkamhoz nyomom az ujjam.

– Ne ébreszd fel Leót! – suttogom.

– Akkor gyere fel ide, hogy tovább dumálhassunk! – feleli Teddy, és hallom, ahogy arrébb húzódik az ágy másik szélére.

– Még mindig szülinapom van. És még nem vagyok fáradt.

– Én viszont igen – válaszolom, bár ez egyáltalán nem igaz. Még soha életemben nem voltam ilyen éber.

– Gyere már! – nógat Teddy, és megpaskolja az ágy felém eső részét, én viszont dermedten heverek a padlón. Hülyén

érezem magam, amiért hezitálok, amiért bizonytalankodom. Elvégre Teddy nem akar mást, csak dumcsizni a legjobb barátjával, ahogy kiskorunk óta szoktunk.

Felállok, óvatosan mozgok, hogy fel ne ébresszem Leót, aztán bebújok az ágyba Teddy mellé. Szűk a hely, az ágyat egyértelműen nem két emberre tervezték, de az oldalunkon fekve, egymás felé fordulva épp elférünk.

– Szia – mondja Teddy, és rám vigyorog a sötétben.

– Szia – mondom, és kalapál a szívem.

Érzem a leheletén a fogkrém mentaillatát, olyan közel van hozzám az arca, hogy egyszerre csak egy-egy részletére tudok koncentrálni: az orrára vagy a szájára vagy a szemére. De itt abba is hagyom a fürkészesét, mert Teddy furcsa tekintettel néz rám.

– Mi a baj? – kérdezi.

A fejemet csóválom.

– Semmi.

– Most, hogy tizennyolc lettem, már meg sem ismeresz?

– Úgy tűnik – válaszolom, és töröm a fejem, hogy előrukoljak valami jópofa visszavágással, beszálljak a könnyed viccelődésbe, ami általában zavartalanul pörög kettőnk között. De semmi sem jut eszembe. Teddy közelsége összezavarja a gondolataimat, és a mellkasomban sajog valami, ami erősebb a szerelemnél, magányosabb a reménynél.

Teddy – gondolom, miközben pislogva nézek rá, és minden akaraterőmre szükségem van, nehogy kimondjam a nevét így, ahogy a fejemben szól: sóhajként, kérdésként, kívánságként.

– Jól mulattál a bulin? – kérdezi, mire bólintok, a hajam a párnán súrlódik. – Szerintem is elég királyul sikerült. Oké, nem volt olyan vad, mint a tizenhatodik születésnapom, de hát kinek van már ereje ahhoz a fajta féktelen bulizáshoz?

– Te, vénember – mondom halkán, és Teddy elneveti magát.

– Tényleg eléggé öregnek érzem magam – vallja be. – Tizennyolc. Anyám!

– Tisztában vagy velem, hogy most már életünk fele óta ismerjük egymást?

– Ez örület! – csóválja a fejét Teddy. – Bár igazából nem is az. Tulajdonképpen sokkal furcsább visszaemlékezni, hogy volt idő, amikor még nem ismertelek.

Hallgatok. Még mindig fáj a Chicago előtti időre gondolnom: életem teljes első felére, amikor San Franciscóban laktam a szüleimmal, és együtt reggeliztünk, meg sétáltunk a parkban, meg esti mesét olvastunk, mint egy normális család. Amikor ezeket az éveket próbálom felidézni, az olyan, mintha a napba bámulnék. Az emlékek tűzforróak, vakítóak, és még egy fél élettől később is pokolian égetnek.

Teddy felém nyúl, és a karomra teszi a kezét. Az ő melegítőfelsője van rajtam, de még az anyagon keresztül is érzem a tapintása hevét.

– Ne haragudj! – szól. – Nem akartam...

– Semmi baj – vágok közbe, és mély levegőt veszek. – Minden oké. Nem *arra* gondoltam.

Kétkedő pillantást vet rám.

– Tudod, nyugodtan beszélhetsz velem bármiről.

– Tudom – felelem automatikusan.

Teddy a fejét csóválja. Tágra nyitott szemmel, pislogás nélkül néz rám, és ahogy moccan, a lába az enyémmhez ér.

– Úgy értem, velem is beszélhetsz mindarról, amiről Leóval szoktál. Előtte megnyílsz az ilyesmire. De én is meghallgatnálak.

Az ajkamba harapok.

– Teddy...

– Tudom, hogy ez nagyon fájdalmas neked – hadarja. – És nem akarlak erőltetni. De tudom, hogy azt hiszed, én folyton csak viccelődöm. Hogy nem vagyok elég komoly. Hogy nem számíthatasz rám az ilyesmiben. Pedig igenis számíthatnál.

– Azt hiszed, így áll a helyzet?

– Hát, ja – feleli. – Mindig is ez volt a felállás. Leóhoz fordulsz, ha emlékezni akarsz. Én meg arra kellek, hogy felejtess.

Ránézek, elszorul a torkom. Akad némi igazság a szavaiban, amivel eddig tisztában sem voltam.

– Csak azt mondom, hogy én is segíthetek neked, ha hagyod.

– Tudom.

– Én is lehetek rendes srác.

– Már most az vagy.

– Nem, dehogy vagyok – csóválja a fejét. – De igenis az akarok lenni. A te kedvedért.

Szavai velem maradnak a sötétben, és lehunyom a szemem, szeretnék adni neki valamit, azt kívánom, bár könnyebb lenne megnyílnom előtte. Teddy keze rálel az enyémre, és megfogja.

– Néha – mondom rövid hallgatás után – úgy érzem, kezdem elfelejteni őket.

– Az lehetetlen – suttogja.

– Mostanában, ha rájuk gondolok, az olyan, mintha valami filmet néznék egy boldog családról. Már nem is tűnnek valódinak az emlékeim.

– Azért, mert az egészet próbálsz átlátni egy az egyben – mondja Teddy. – Ez mindig le fog taglózni. A kisebb részletekre kell koncentrálni. – Gondolkozik egy kicsit. – Apám például annak idején mosolygós arccskákat rajzolt nekem a fürdőszobai tükörre.

– Tényleg? – kérdezem halkán, mire bólint.

– Vagy rövid üzeneteket írkált reggelente, mondjuk, hogy *Itt a nagy nap! vagy Ezt kapd ki, világ!*

Teddy ezt szinte úgy mondja – olyan szomorúan, komolyan és kissé gyászosan – mintha ő is elveszítette volna az édesapját. Ami persze igaz is. Csak más módon. Ám ebben a pillanatban megértem, hogy tényleg sorstársak vagyunk, ugyanazon a fájdalomon osztozunk, amit a külvilág nem érthet, és megszorítom a fiú kezét.

– Mármint – teszi hozzá –, ez csak azokon a reggeleken volt így, amikor apám kivételesen otthon ébredt, nem pedig valami mocskos kaszinóban. De akkor is néha eszembe jut.

Mély levegőt veszek, én is meg akarok osztani vele valamit.

– Apukám vasárnaponként mindig szív alakú palacsintát süttött – mondom végül, és az emlék hatására fájdalom hasít

a szívembe. – Örökké odaégette. De én azóta is úgy szeretem a legjobban. Anyukám pedig... – Elhallgatok, az ajkamba harapok. – Anyukám mindig énekelgetett mosogatás közben. Bár eléggé bénán.

– Látod? – Teddy továbbra is rám szegezi a szemét. – A kis részletekre kell koncentrálni.

A fejünk most már csupán centikre van egymástól, még mindig egymás kezét szorongatjuk, zoknis lábunk összeér. Olyan közel vagyunk, hogy érzem az arcomon Teddy leheletét, és jó néhány másodpercre így maradunk, csak nézzük egymást. Nem vagyok biztos benne, hogy pontosan mi történik; a gondolataim túl zavarosak ahhoz, hogy értelmezni tudjam a helyzetet. Teddy csak jó barátként viselkedik. Csak segíteni akar nekem. Csak rendes srác igyekszik lenni. Ez minden.

De aztán Teddy még egy kicsit közelebb húzódik, és úgy érzem, mintha valami rövidzárlatot kapott volna bennem. Mindennél jobban akarom, hogy csókoljon meg, de rettegek, mi fog történni, ha tényleg megteszi. Félek, hogy minden meg fog változni, és félek, hogy semmi sem fog változni, félek, hogy mire holnap reggel kivilágosodik, már nem is bírunk majd egymás szemébe nézni, félek, hogy ez óriási hibának fog bizonyulni, és talán tönkreteszi kilenc hosszú év barátságát.

Teddy még egy kissé jobban felém hajol, orra az enyémhez ér, egyszeriben olyan, mintha rázoomolnék, annyira közelítve látnám, hogy a világ többi része elhomályosul, így itt és most nem marad más, csak mi ketten. Odakint hó lepi be az ablakpárkányt, minden tompa és csöndes, a vihar kezd elülni. Idebent Teddy szobája meleg és meghitt, a mi kis iglunk.

Ismét egymáshoz ér az orrunk – mintha ez volna a prelúd, a prolóógus –, és a szívem Teddy felé bukdácsol, a többi részem pedig kétségbeesetten szeretné követni. Ám éppen, mielőtt összeérhetne az ajkunk is, hangos reccsenés hallatszik, amit szilánkok ropogása követ. Teddyvel egyszerre ülünk fel az ágyban, és lenézünk a földre, ahol Leo kissé gyűrötten, félálomban tapogatózik a szemüvege után, ami épp most tört össze.

Amikor másnap reggel kinyitom a szemem, szanaszét szórt, piros, műanyag poharakat pillantok meg. A nap első sugarai alig jutnak át a jégvirágos ablakon, halványan megvilágítva a helyiség kék árnyalatait. Pislogok néhányat, próbálok visszaemlékezni, hol is vagyok, és hogyan kötöttem ki a kanapén, aztán ásítva felülök.

De még így is beletelik még néhány pillanatba, mielőtt megrohannak az emlékek.

Teddy arca, olyan közel az enyémhez. Az orra, ahogy az enyémhez ér. Mindkettőnk szíve, amint fülsiketítően kalapál.

Aztán Leo a szemét dörgölve azt kérdezte, mennyi az idő, és én bepánikolva kiugrottam az ágyból, Teddy pedig úgy festett, mint egy alvajáró, aki ebben a pillanatban ébredt fel.

Szorosan lehunyom a szemem.

Semmi sem történt. Igazából semmi. Ám abban a pillanatnyi zavarodottságban, a dermedt és érthetetlen utóhatásban jól láttam, hogyan néz rám Teddy a sötét szoba túlsó feléből. Lerítt róla, hogy tudja, nem sokon múltott a csók, de – legalábbis szerinte – még épp időben kaptunk észbe.

És az a legrosszabb, hogy tudom, valószínűleg igaza van, amiért megkönnyebbült. Mert én nem csupán azt akartam,

hogy csókoljon meg. Sokkal többre vágytam ennél. Azt akartam, hogy szeressen belém. Márpedig az nem vallana Teddyre.

Kitárul mögöttem a szobája ajtaja, és mély levegőt veszek, felkészülök rá, hogy szembenézzek Teddyvel. De csak Leo lép ki a folyosóra.

– Reggelt – köszön. Szemüveg nélkül sokkal fiatalabbnak tűnik, de úgy hunyorog és csoszog, akár egy öregember. Fél kezében tartja a hótaposóját, majd a kanapé elé érve ledobja a padlóra, és int, hogy húzódjak arrébb. Felhúzom a lábamat, és várom, hogy mondjon valamit a tegnapi éjszakáról, de Leo csak ásít, aztán lehajol, nekilát bekötni a cipőfűzőjét.

– Elmész? – kérdezem, mire bólint.

– Új szemüveget kell szereznem. Vagy legalábbis meg kell keresnem a régit. És van még egy csomó más dolgom is.

– Valami dizájnprojekt?

A fejét csóválja.

– Egyetemi jelentkezés.

– Melyik?

– Michigan – válaszolja anélkül, hogy rám nézne. – Hétfőn van a határidő.

Ez egy kissé kényes téma kettőnk között. Mióta csak Leo elkezdte a vázlatfüzetbe rajzolgatás mellett számítógépes alkotásokkal is kiélni a kreativitását, az a legnagyobb álma, hogy bejusson a Chicagói Művészeti Intézet Iskolájának grafikus dizájnner képzésére. Ám azóta, hogy Max elment a Michigani Egyetemre, az unokatestvérem figyelme mintha egyre inkább arrafelé terelődne.

– Hát – mondom erőltetett, abnormálisan magas hangon –, szerintem minél több helyre jelentkezel, annál jobb.

Igyekszem megtartani magamnak az őszinte véleményemet erről a témáról, mivel ez nyilvánvalóan olyan döntés, amelyet Leónak egyedül kell meghoznia. De mi ketten túl jól ismerjük egymást, és hiába teszek meg minden tőlem telhetőt, hogy leplezzem a rosszallásomat, az unokatesóm folyton átlát rajtam.

– Francokat, szerinted nem kéne jelentkeznem a Michiganre – feleli Leo. – De semmi gáz. Egyszerűen csak nem akarom leszűkíteni a lehetőségeimet.

– Tudom.

– És persze az első helyen továbbra is...

– Tudom.

– Csak hát nagyon hiányzik nekem...

Elmosolyodom.

– Azt is tudom.

Pár másodpercig mindketten hallgatunk.

– Na jó – mondja végül Leo, és feláll. – Hazajössz velem?

Körülnézek a helyiségben, ahol totális a felfordulás. Mindenfelé poharak hevernek, itt-ott félig teli chipszacskók vannak elszórva, a konyhapulton pedig felborult egy kólásüveg, eláztatva a szekrényeket. Szinte minden felületet beborítanak a poharak nyomán maradt ragacsos gyűrűk, a színültig teli kukát behorpadt sörösdobozok és gombóccá gyúrt papírtörlok veszik körül.

– Itt kéne maradnom és segíteni Teddynek összetakarítani, mielőtt az anyukája hazaér – felelem, és az órára pillantok. Már majdnem nyolc, ami azt jelenti, hogy hamarosan megérkezik. – Már csak azért is, mert különben nem biztos, hogy megéri a tizenkilencedik születésnapját.

– Nyugi! – szólal meg Teddy, és kitrappol mögöttünk a folyosóra. Megfordulok a kanapén, hogy ránézzek, de szinte rögtön el is kapom róla a pillantásomat, amint újra eszembe jutnak az éjszaka történetek. Egy szál szürke melegítőnadrág van rajta, egy zöld póló hever a vállára csapva, és ma reggel aztán végképp alig bírom elviselni csupasz mellkasának látványát. – Anyu most hívott, hogy bent kell maradnia délelőtt is. Gondolom, a hó miatt kész káosz van a belvárosban.

– Ennél jobb születési ajándékot nem is kaphattál volna tőle – mondja Leo, és felveszi a kabátját.

Teddy végre fölhúzza a pólót, aztán a konyhapulthoz ballag, és leemeli az alufóliát az anyukája által sült születési torta maradékáról. Tegnap este ünnepeltek kettesben, mielőtt

az anyukája munkába ment, és amit meghagytak a sütiből, azt utána szinte az utolsó morzsáig felfalták a bulizók. De Teddy lekapar az ujjával némi megszáradt tortabevonót az edény oldaláról, aztán odajön a kanapéhoz, és lehuppan mellém.

Beletelik egy másodpercbe, mire lopva rá merek sandítani. Úgy érzem, menten szétvet a kíváncsiság, egyszerűen muszáj tudnom, mire gondol. Ám amint Leo a bejárati ajtó kilincsére teszi a kezét, előnt a pánik arra a gondolatra, hogy kettesben maradok Teddyvel, és arra jutok, talán mégiscsak az a legjobb, ha nem tudom, mi jár a fejében.

– Biztos, hogy nem akarsz várni egy kicsit az indulással? – kérdezem az unokatesómtól feszült hangon. – Fogadok, hogy tők gázosak az utak, és még a szemüveged sincs rajtad.

– Nem lesz gond – mondja Leo, majd látványosan megperdül, nekimegy a fogasnak, belekapaszkodik, hogy el ne essen, és zavarodottságot mímelve hunyorog rá. – Teddy?

– Nagyon vicces – csóválom a fejem, miközben Leo meghajol. Aztán integet nekünk, kinyitja az ajtót, és kilép a folyosóra. Ezzel Teddy meg én kettesben maradunk.